

Helena Holma (17 år)

Glimmervägen 1

981 40 Kiruna

kekki@live.se

RV1, Rymdgymnasiet

Campingvägen 3

981 35 Kiruna

A f t o n s t j ä r n a n

Aftonstjärnan

Det var fullständigt lugnt denna natt. Mörkret sänkte sig över himlen utanför, endast upplyst av de få stjärnor som var synliga ikväll, men även nu avtecknade sig siluetten av mellanväggarna som skiljde de stora glasfönstren åt tydligt mot landskapet utanför.

Allt verkade stilla, som i en tavla. Faktiskt så var det så stilla att man inte skulle ha förväntat sig något tecken på liv över huvud taget.

Sara stod lutad mot ett av fönstren, orörlig, som huggen ur sten, och såg tyst på när aftonstjärnan långsamt sänkte sig ner mot horisonten. Hon väntade.

”Jorden” viskade hon, efter vad som syntes som ett oändligt långt ögonblick. ”Jag skulle vilja åka dit. En dag.” Rösten var lugn, men förväntansfull, och det fanns en omisskännelig längtan i den.

”Skulle du?” Bobby tog några steg närmare den stora glasfasaden. Utanför sjönk Jorden lägre på marshimlen.

”Jo, när jag blir stor ska jag leda en expedition tillbaka dit.”

”Hm” sa Bobby fundersamt, varpå han stod tyst ett tag.

”Jag skulle hellre se vad som mer finns därute”

”Var då?”

”Bortanför” sa Bobby, och hans ögon förlorade sig i fjärran. Sara såg först ut att vara tillfreds med det svaret, men vände sig sedan om och frågade: ”Bortanför vad?”

”Det man kan se.”

”Hm”

Tystnad.

”Tänk bara!” Bobby fick något drömmande i blicken, och hans hand visade ut mot en obestämd stjärna på natthimlen. ”Att kunna peka på den stjärna som är vår sol och sen säga ’titta, därifrån kommer jag. Det är SÅ långt bort!’”

”Men alla skulle vara därifrån. Det skulle inte vara något speciellt.”

Bobby såg ställd ut först, men sedan lyste han upp: ”Efter några generationer skulle det det!”

”Jaa...”

De blev tysta igen, Sara stod fortfarande lutad mot fönsterglasat, pressade ansiktet mot det som för att komma bara någon millimeter närmare den lilla lysande punkten på marshimlen som var Jorden.

”Hörde du vad tant Martha berättade? Om regnet? De har REGN, Bobby.”

”De är döda.”

”Troligtvis”

Hon tänkte hastigt på dem som troligtvis var döda, de på Jorden, de som inte hade räddats undan klimatkatastroferna för nästan sextio år sedan. Men tanken skingrades fort, för hon kände dem inte, hade aldrig gjort det och skulle aldrig få lära känna dem heller, och hon tänkte återigen på regn och hav och skogar stora som allt det marslandskap hon nu kunde se sprida ut sig framför henne. Hon kunde inte hjälpa det, det var planeten och livet självt som fascinerade henne, inte människorna som levte där.

”Hon berättade om havet också”

”Det gjorde hon säkert, hon som levte vid kusten och allt.”

Kusten. Ännu ett av dessa ord hon hade hört så många gånger, även använt, men aldrig förstått helt och hållet.

Hon suckade uppgivet.

”Jag önskar att jag hade sett det. Jag önskar att jag var som Martha.”

Bobby klappade henne på axeln, och hon måste ha känt det, men hon reagerade inte. Hennes blick var fortfarande fäst vid den starkt lysande Jorden, och hon verkade oförmögen att slita sig ifrån vyn den utgjorde.

”Den kommer närmre” sa Sara med eftertryck. Bobby lade huvudet på sned.

”Hur vet du det?”

”Den rör sig fortare runt solen än vad vi gör.”

Hon lekte med fingrarna mot glasrutan medan hon iakttog Jorden, tänkte sig dess position i en bana runt solen, såg hur den rörde sig förbi Mars för sin inre syn. Bobby såg fortfarande ut som ett levande frågetecken, så hon fortsatte: ”När är på väg mot oss ser vi den på kvällen. Men om några månader passerar den oss...” Den tilltagande upprymdheten i hennes röst hördes tydligt: jorden kom närmare dem för varje stund som gick. Hon längtade till passagen, då de skulle vara som närmast... även om hon aldrig hade varit där så kände Sara en stor tillhörighet till planeten, som att det var där hon hörde hemma. Hon suckade. ”...sedan blir den en morgonstjärna.” Rösten lät ledsen igen, dämpad och dov, och hon blev återigen tyst.

”Tufft” kommenterade Bobby.

Sara pressade näsan ytterligare mot det kalla glaset. För hennes del led natten mot sitt slut, aftonstjärnan var bara ögonblick från att sjunka ned under horisonten, men hon försökte att fånga varje sekund av det.

”Folk åkte på upptäcktsfärder när de bodde på Jorden också” sa Bobby plötsligt. ”De åkte rätt in i det okända.” Beundran i hans röst gick inte att missa. ”Och de lämnade planeten när den blev obeboelig. Men det var en enda stor upptäcktsfärd egentligen...” Han suckade drömskt, och Sara söp in de sista underbara sekunderna av aftonstjärnans ljus.

”En vacker dag får vi nog också åka vidare härifrån, som senast när solen dör tror jag” sa Bobby profetiskt.

Det blev tyst och Jorden försvann, det var över, och Sara slog ner blicken för första gången ikväll. Även Bobbys blick hade dröjt kvar de sista sekunderna, men nu blinkade han, som för att skaka av sig det sista av en förtrollning han just vaknat upp ur. Han vände sig om. Sara stor återigen orörlig, återigen som huggen ur sten, och blickade tyst ut mot det nu ogenomträngliga mörkret på natthimlen. Hon skulle komma tillbaka nästa natt.